

Gustav Pedersen: Jeg har et par spørgsmål, som jeg synes er alvorlige nok til, at jeg kan ulejlige tinget med dem og prøve at vække opmærksomhed ikke alene i tinget, men også, og ganske særlig, hos regeringen. Det er de spørgsmål, der vedrører de arbejdsvilkår, som tingets medlemmer har.

Den faktiske tilstand er jo den, at folketingsmedlemmerne får — varierende — op imod en snes tusinde sider materiale af forskellig art. Man forventer vel ikke, at det bliver læst alt sammen, men under en eller anden form er folketinget jo ansvarligt for det, der siges igennem dette materiale. Derudover får medlemmerne en række sager, som de direkte må tage stilling til. De får breve — en del af dem mange breve — der skal besvares; de får et utal af henvendelser, hvorom de må gøre notater; de skal selv udarbejde indlæg etc. Hvis man på ethvert andet område i dette land ville forlange ansvarligt arbejde af denne karakter, var det første, man ville gøre, at anvise den pågældende et arbejdsværelse med rimelig plads til at holde materiellet i orden. Det har vi aldrig kunnet i dette hus, og så længe vi havde både folketing og landsting, gav man op over for problemet. Der var i 1930'erne ingen, der turde tænke på at få eget værelse, medmindre man var medlem af finansudvalget, var partiformand eller partiordfører. Man kunne have nok så krævende opgaver som f. eks. toldforhandlinger og meget andet, men det gav ikke anden arbejdsplads end pulten og så et tilfældigt bord, hvor man kunne slå sig ned, når man skulle ordne sine papirer. Da rigsdagen blev til folketinget, prøvede vi på at forbedre situationen. Vi har inddraget praktisk talt, hvad der kunne inddrages til rum, hvis ikke vi skulle ødelægge husets stil. Det par reserver, der er igen, er hurtigt overset. Vi kan bortvise ombudsmanden til lokaler i en anden del af byen, og vi kan muligvis tage et par udvalgsværelser og lave til arbejdsværelser og tage et par af de større rum og gøre til gruppeværelser, men ændre situationen reelt kan vi ikke. Vi har lidt over 50 værelser til disposition, og som bekendt er der 179 medlemmer i dette ting. Det er altså håbløse arbejdsvilkår, man giver tingets medlemmer, og der er ingen mulighed inden for de rammer, der hidtil

har været om vor arbejdsplads, for at ændre situationen alvorligt.

Det, jeg derfor retter som en henstilling, er spørgsmålet om at undersøge, om ikke det var muligt at overtage de tredjesals lokaler — eller kvistværelser må de vist nærmest kaldes — man har i udenrigsministeriet, og de dertil svarende mindre rum i mellemetagen. Jeg ved godt, at udenrigsministeriet ganske givet har sine lokalevanskeligheder, som man har det alle steder, men da det alligevel er sådan, at man ikke kan nøjes med at have de nuværende lokaler plus Det gule Palæ og plus det, man fik et eller andet sted ovre i den gamle bygning, altså alligevel skal sprede udenrigsministeriets administration ud over byen, synes jeg, det er forsvarligt at rejse det spørgsmål, om ikke det var rimeligt at finde en ordning, så folketinget kunne overtage disse lokaler. For os vil det være en virkelig gevinst. Til almindelig kontorbrug er de meget lidt værd, men medlemmerne skal ikke sidde på deres kontor dagen lang. De har mange andre pligter, og de ville kunne få megen, megen nytte af disse rum. Jeg tror, jeg tør sige, at arbejdsvilkårene vil blive ændret så meget, at hvis dette kom i orden, ville det være et betydeligt fremskridt.

Når jeg har ønsket at sige det her — for jeg har selvfølgelig ventileret spørgsmålet mange gange og på mange måder — er det for at understrege, at det bliver mere og mere alvorligt med kravet om andre arbejdsvilkår for folketingets medlemmer. Må jeg blot gøre opmærksom på, at siden 1950'erne er vort arbejdsområde udvidet meget betydeligt. Vi har fået Nordisk Råd; og hvad det giver af papir for dem, der skal deltage i det, behøver jeg næppe at fortælle noget om. Vi har fået medlemskabet af NATO og alt, hvad dertil hører, vi er medlem af Europarådet, og vi er selvfølgelig først og fremmest medlem af FN. Vi har i forbindelse med de mange forhandlinger, der må føres om fællesmarkedet, kaskader af papir, i visse tilfælde oven i købet fortrolige dokumenter, som man ikke må lade flyde hvor som helst. Vore toldforhandlinger er helt anderledes omfattende, end de var tidligere, hvor Danmark i nogen grad kørte på sin mestbe- gunstigelsesklause.